

РЕШЕНИЕ

№ 4621

гр. София, 06.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4301** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез процесуалния представител адвокат П. П. срещу Решение 30.03.2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 112-ти състав по н.а.х.д. № 17112/2021 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-21000759 от 18.11.2021 г., издадено от директора на Дирекция “Инспекция по труда” (ДИТ) [населено място], с което на основание чл.416, ал.5 вр. чл.415, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. Касаторът счита, че районният съд е следвало да извърши проверка относно съответствието на предписанието с материалния закон. Твърди, че административнонаказващият орган не е изпълнил задължението си да събере и обсъди всички факти и обстоятелства имащи отношение към нарушението, като по този начин е приложил неправилна правна квалификация на нарушението, а наложената имуществена е непропорционална и несъобразена с целта на закона.

Дружеството не оспорва, че има задължения към работниците, като излага твърдение, че със сключените споразумения с работниците се цели изплащане на дължимите обезщетения, но съобразно възникналите финансови затрудненията в икономическите условия по време на Ковид пандемията. Претендира за маловажност на нарушението. Моли съдът да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде отменено НП.

Ответникът – Директорът на Дирекция “Инспекция по труда”, представлява се от юрк. П., излага становище за неоснователност и недоказаност на жалбата. Моли Решението на СРС да бъде оставено в законна сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна и недоказана, а решението на СРС, както и издаденото НП за правилни и законосъобразни.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С обжалваното решение от 30.03.2022 г. СРС, НО, 112-и състав, по н.а.х.д. № 17112/2021 г., е потвърдил НП № 22-21000759 от 18.11.2021 г., издадено от директора на ДИТ [населено място], с което на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 415, ал.1 от КТ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя М. Д., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, като наказаното дружество, в качеството му на работодател, е нарушило нормата на чл. 415, ал. 1 от КТ, като не е изпълнил даденото му задължително за изпълнение предписание № 7 на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 от КТ, дадено с протокол за извършена проверка № ПР2121391 от 08.07.2021 г. Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 112-и състав е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, като правните изводи на съда са формирани при съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата по делото.

На основание чл. 220 АПК съдът възприема правилно установената от СРС фактическа обстановка: При извършена проверка на място в периода 25.06-08.07.2021 г. от служители от „Инспекция по труда“ [населено място] за спазване на трудовото законодателство на дружеството [фирма] е установено, че дружеството, в качеството си на работодател, е начислило, но не е изплатило обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение на скужителите, поименно посочени във ведомостта за заплати. На дружеството са дадени задължителни предписания със срок за изпълнение. С предписание под № 7 е дадено указание на дружеството-работодател да изплати начислените във ведомостта за месец април 2021 г. обезщетения, на основание чл. 221, ал. 1 от КТ, на И. К., Д. С., Д. Х., Р. Т. и другите лица, поименно

посочени във ведомостта, съгласно чл. 221, ал. 1 от КТ, вр. чл. 228, ал. 3 от КТ.

За проверката е съставен констативен протокол, който е връчен на упълномощения представител на дружеството. Даденият срок за изпълнение на предписанието бил до 22.07.20221 г. (четвъртък, работен ден).

На 13.10.2021 г. е извършена повторна проверка на дружеството. Инспекторите установили, че дружеството не е изпълнило даденото му предписание под № 7 в констативния протокол от 08.07.2021 г., като не е изплатило обезщетенията на служителите посочени в предписанието. До приключване на повторната проверка касаторът в настоящето производство не е представил документация, с която да докаже изплащането на дължимите обезщетения за прекратяване на трудовите договори на въпросните служители.

Дружеството било наказано за това, че не е изпълнило предписание на Инспекция по труда, дадено в протокол № 7, в указания за това срок, за което бил съставен АУАН № 22-2100059/13.10.2021 г. и издадено обжалваното пред СРС НП № 22-2100059/18.11.2021 г.

Съгласно чл. 416, ал. 1 КТ, нарушенията на трудовото законодателство се установяват с актове, съставени от държавните контролни органи. Редовно съставените актове по този кодекс имат доказателствена сила до доказване на противното. При положение, че по делото не са събрани други доказателства, които да опровергават описаната в АУАН фактическа обстановка и достоверността на събраните гласни и писмени доказателства, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин.

С процесния съдебен акт е потвърдено НП № 22-2100059/18.11.2021 г.

Съществува пълно единство между съдържанието на документите, поставили началото и края на административнонаказателството производство - АУАН и НП, в които нарушението е описано по начин, който не затруднява правото на защита на дружеството.

Въззивният съд правилно е направил извод, че е нарушението се изразява в неизпълнението на предписанието на Инспекцията по труда, дадено на 08.07.2021 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ „Който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000лв“.

От приложените доказателства по делото е видно, че при извършената първа проверка на дружеството са дадени предписания за изпълнение със задължителен характер. Срокът за изпълнение на предписанието бил до 22.07.2021 г., следователно се приема, че нарушението е извършено с изтичане на този срок, а именно на 23.07.2021 г., тъй като е работен ден. Към датата на повторната проверка 13.10.2021 г, предписанието все още не е изпълнено. Дружеството е нарушило разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ, въз основа на което от проверяващите органи правилно е направена преценка за налагане на административно наказание на дружеството [фирма].

Във връзка с изтъкнатите доводи в касационната жалба, че Ковид пандемията е оказала ефект и е създала затруднения на дружеството, съдът счита, че извънредната обстановка в страната не може да се ползва като причина за неспазване правилата на трудовото законодателство, още повече, че на дружеството е даден достатъчно дълъг период от време да изплати трудовите възнаграждения на работниците.

Във връзка с твърдението на касатора, че има сключени споразумения с лицата, посочени във ведомостта, за изплащане на части на дължимите обезщетения, които не

са взети предвид от въззивния съд, настоящият състав смята, че същото е ирелевантно към настоящия спор, тъй като предмет по него е неизпълнението на задължителното предписание на Инспекцията по труда, което не е обжалвано и е влязло в законна сила. Наред с това следва да се вземе предвид, че споразуменията са сключени след датата на издаване на процесното НП.

Неоснователно е възражението на касатора, че случаят е маловажен по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Правилно районният съд е приел, че извършеното нарушение не може да се квалифицира като маловажно, с оглед степента на обществената опасност и с оглед характера на обществените отношения, които се засягат.

Неизпълнението на предписанието е нарушение на просто извършване и е било осъществено още с изтичането на срока за изпълнение му. Извършена е правилна преценка от страна на СРС на баланса между засегнатите обществени отношения и интереса на санкционираното дружество, с цел даване на превес на приучването към изпълнение на задълженията на работодателя при налагане на задължителни за изпълнение предписания. Не са налице предпоставките и за прилагане на разпоредбата на чл.415в от Кодекса на труда, тъй като в случая нарушението не е отстранено незабавно след установяването му и от него са произлезли вредни последици за работниците.

При правилно приложение на чл.27, ал.2, вр. чл.12 ЗАНН, СРС е достигнал до извод, че наложената минимална имуществена санкция по чл. 415, ал.1 КТ съответства на обществената опасност на нарушението.

Настоящият съдебен състав напълно споделя изводите на въззивния съд и на основание чл. 221, ал.2, изр.2 от АПК препраща към мотивите на това решение

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63д от ЗАНН, чл.37 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника следва да се присъдят сторените разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София – град, XVIII касационен състав:

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 30.03.2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 112-и състав, постановено по н.а.х.д. № 17112/2021 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 2, да заплати на Изпълнителна агенция „ Главна инспекция по труда“, разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

